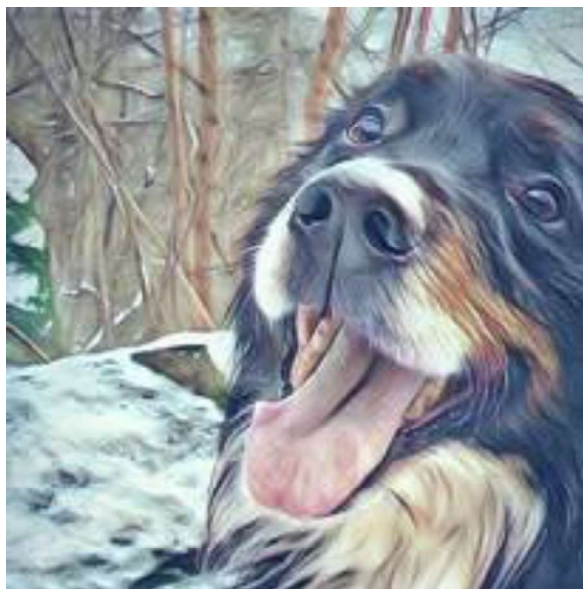

Nika Lovská

Dobrodružství psa Luckyho

Napsal © Autor románu, Nika Lovská, 2025

Ilustroval © Autor ilustrací, Nika Lovská, 2025

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7705-023-4

Úvod

Ahoj, já jsem Lucky! Jsem pes – ale ne ledajaký. Jsem profík v čmuchání, odborník na piškoty, mistr v dobrodružstvích a milovník výletů. Bydlím se dvěma hlavními páníčky, kteří se o mě starají, chodí se mnou po světě a hlavně mě krmí. Ale nejsme doma sami. Mám totiž početnější lidskou smečku – říká se tomu rodina. Je tam víc dvounožců, kteří mě hladí. Mám je fakt rád. (i když mi občas nedají ochutnat z talíře.... nepochopitelné).

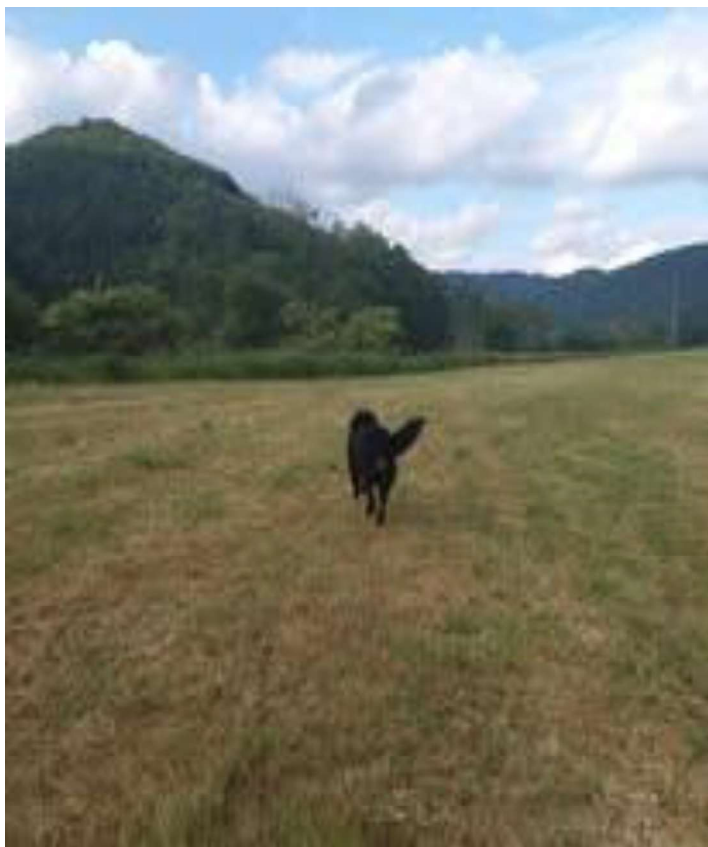
Když zrovna neřapeme po světě a neobjevujeme krásy České republiky, tak běhocházíme! Jo, čtete správně – běhocházky. Je to taková naše specialita. Ani běh, ani chůze. Prostě něco mezi tím, ideální pro psí tlapky a lidské nožky. Někdy je to závod, kdo se víc zafuní. A víte Co? Je to vážně zábavné!

Jakmile se objeví batoh, vím, že se něco chystá. Hned začnu vrtět ocasem tak moc, že bych umixoval smoothie. A pak vyrážíme – do lesů, do hor, do kopců, nevynecháme zříceniny, někdy ani stánky s párky v rohlíku (ach ta vůně...).

V této knížce Vám povyprávím, co všechno jsme zažily. Kde jsem ležel v kaluži, kolik pařezů jsem označil a kam mě dovedly moje zvědavé tlapky. Připravte se na jedno chlupaté dobrodružství.

Představení Luckyho (kdo jsem, kde bydlím, kdo jsou moji páníčci)

Co je to běhocházka a proč se pořád někam jde

BĚHOCHÁZÍM...

Ještě než se pustím do vyprávění samotného příběhu rád bych se představil. Jmenuji se Lucky Sok! Klidně mi říkejte jenom Lucky. Jsem pes. Ale ne jen tak nějaký pes! Jsem dobrodruh, věčně zvědavý, a když jde o piškoty nebo záhady, mám nos na správném místě. Mám rád dobrodružství, když říkám „dobrodružství“, myslím tím opravdové – žádné sedění na gauči a žvýkání pantoflí.

Mám černo-bílou srst, vypadám skoro jako bernský salašnický pes, ale pozor – moje maminka byla trochu mixnutá s ovčákem. Takže jsem rychlý, chytrý a huňatý jako plyšák po výbuchu radosti. Tlapky mám vždycky připravené na výpravu, uši jako antény – zachytí i to, když pavouk zakašle! |Moje lidi mě milují, hlavně panička (jasně jsem roztomilý). Já miluji

hlavně akci. A klobásy. A piškoty. A ježky. A.... no prostě všechno! (nejvíc moje lidi)

Takže máte-li rádi napínavé příběhy, bláto mezi prsty, tajemné cesty, trochu srandy a jednoho věčně veselého psa, který se nezalekne ani kočky – jste na správném místě!

A co jsou to vlastně ty běhocházky? Již jsem zmínil v úvodu. A proč se vlastně pořád někam jde? No... tak se pojďme podívat.

KAPITOLA 1, PRVNÍ VÝLET, ANEB JAK JSEM PŘIČICHL K TURISTICE

Můj úplně první výlet? To byla jízda! Nebo spíš pochod.

Nebo... no vlastně všechno dohromady. Stalo se to v Českých Budějovicích ve městě piva a.... piškotů! (Tedy alespoň doufám, protože jsem měl často nějaký v puse. Jo a kdyby někdo otevřel pivovar na piškoty, byl bych první zákazník)

Byl jsem tehdy maličká černobílá směs roztomilosti a chlupů. Měl jsem víc chlupů než rozumu a víc energie než baterka v hračce.

Ubytování na jihu nám zajistil opuštěný statek. Ale ne ledajaký. Strašidelný! Byl velký, opuštěný a občas něco zavržalo i bez důvodu. Dveře se hýbaly i když nebyl vítr. A světlo? Někdy bliklo, jako by si s námi chtělo zahrát na „hádanku, kdo tu straší“. Nejhoší přišlo při setmění. SRŠNI.

Neznáte? Tak já vám to řeknu pěkně po psím: Obrovské vrčící píchací příšerky! Vážně! Lítali si tam jak stíhačky. Bzučeli tak hlasitě, že jsem se schoval pod deku a přestal i funět.

Ležel jsem u páníčků, ocas strčený do ucha a packy přes oči. „Když mě nevidí, nemůžou mě píchnout,“ bylo v mých myšlenkách. Fungovalo to. Asi. Žádné píchnutí se nekonalo. Jen pár panických pohledů a jedno hlasité „HAF“, když se mi zdálo, že si jeden sedl na můj čumák. (Nesedl. Byl to jen kousek deky.)

Ráno jsem vylezl zpod deky jako hrdina, co přežil noční útok.

Ten den byl naplánovaný onen slavný první výlet. Sbalily se batohy, svačina (velmi důležité), vzali mě a přátelé, kteří s ná-

mi přijeli – prima parta, co nosila dobrou náladu a nejlepší sušenky. Cíl? Zřícenina hradu Dívčí Kámen. - romantická, krásná stavba, tedy to co z ní zbylo.

Místo doporučuji navštívit. Zřícenina hradu Dívčí Kámen ztělesňuje harmonii historie a přírody, je to brilantní místo, které svádí k různým příběhům, máte-li bohatou fantazii, jako já. Když prvně zazněl v mých uších název. Napadlo mě, že jdu na rande s psími slečnami. Ale ne, jen kupa starých kamenů. Cesta byla náročná. Hopsal jsem jako kulička z pinballu. Jeden z kamarádů mě dokonce povýšil na „tučňáka roku“. Jo byla cesta náročná, ale také krásná. A byly na konci jen staré šutry, však úchvatné. Já se podíval na zbytek stavby, všechny ty staré kameny. Byly obrovské, pokryté mechem a lišejníky. Cítil jsem, že tady něco bylo... Něco silného a dávného... Můj nos zachytil jemný náznak tajemna. Možná to byl jen zápach starého dřeva, možná duší těch, kteří sem chodili před námi. „Ježila se mi srst na zádech. Můj hřbet ztuhnul, tlapky se přitiskly k zemi, jak bych měl vnitřní varování. Vzduch kolem byl těžší a těžší, jako by pln energie minulosti... Náhle jsem něco zaslechl – slabý šramot. Něco se pohnulo mezi kameny. Ztuhl jsem! Oči upřeně pozorovaly prázdné místo. Tlapky se mi roztráslly. Srdce bylo hlasitě, téměř v krku. Slyším kroky... Zalapal jsem po dechu, co to bylo? Zjevil stín! Pohyboval se rychleji, rychleji. Skočil po mě... ucítil jsem jen ostré drápky a šílené zasyčení. Otočil jsem hlavu, uviděl ji – kočka. Teda ta mě vylekala. Zřejmě nějaká divoška, co se tu zabydlela na bývalém hradě. Její oči zářily jako dvě malé koule ohně. A já... já byl tak překvapený, že jsem jen stál na místě jako opařený.“ Po malém rozptýlení a náročné cestě jsem byl unavený, plácl jsem tělo do trávy, kochal se a přemýšlel nad vším, co se událo a hlavně jak se dostanu zpět, když mé tlapky už netlapkaly.

Moje panička mě vzala do náruče a nesla jako krále. Nesla mě až na statek. A já si pomyslel jak je prima mít svého nosiče.

Také jsem zjistil, že turistika je parádní zábava. Ano turistika mi přirostla k srdci. Když se vydáš na túru, můžeš objevovat, dýchat čerstvý vzduch, užívat si přírody. Navíc – je to skvělé pro zdraví – procházky pomáhají uvolnit stres, zlepšují kondici, dávají dobrodružství.

Zpět na statku už mě nic nestrašilo, spal jsem celou noc jako miminko. Však to jsem vlastně tenkrát ještě byl.

KAPITOLA 2, SPANÍ NA MILEŠOVCE

Mám za sebou po čertech náročnou, božsky vyhlížející a andělsky vonící túru. Tato vycházka asi nebyla v plánu, neboť ouška má nezachytila ani malou zmínku od mých dvounožců. Nejspíš překvapení pro mé psí srdce. Povedlo se. Ne nebojte... trasa nebyla až tak náročná. Zvládl jsem jí i já a to už se někdy cítím jako senior. Devět let, už pomalu táhne na důchodový věk.

Když panička a páníček otevřeli vchodové dveře, spatřil jsem na jejich zádech krosny, jelikož nejsem jen tak nějaký turistický začátečník, vím, co znamenají krosny. To je výlet na víc dní. „HAF!“ Vyskočil mi z hrdla hlasitý štěkot. Ocásek se rozkmital a kmital, jako stěrač auta stírající prudký liják.

Hupsnul jsem bez povelu na zadní sedačku v našem vozítku. „Lucky, NE.“ Křikla panička. Proč? Já s vámi nejedu? Aha...

panička jen potřebovala připevnit postroj, aby mě mohla připoutat. Hurá už jedeme.

Koukám po světě. Hltám průvan z otevřeného okna a u toho si tak přemýšlím, kam asi zase jedeme očichávat krajinu.

Už už, stojíme. Vzorně čekám než mi moji milí otevrou dveře a vyprostí mě z pásů. Ou je... to bude jízda. Já... tady to znám. Tady už jsem byl. Zaparkovali jsme auto na parkovišti pod Větruši. A už tlapkáme směr královna Větruše. Byli jste tam? Božské místo... výhledy, jako balzám pro oči. Nahoře je prima restaurace, jezdí tam lanovka, ale my šli po svých. Je tam také kavárna a dětské hřiště, nechybí ani stánek se zmrzlinou. Ale hlavně je to kouzelné místo jenž se dá využít jako start různých turistických cílů. A my si teď vybrali. Jít odtud až na Milešovku.

V místě našeho startu tedy na Větruši se pokocháme výhledem, očmucháme vůně krajiny a míříme směrem k rozcestníku. Uši už hladí zvuk slova Milešovka, které právě přečetla panička. I tam to mám rád. Těším se, jako malý kluk. Tělo se jen trochu zachvělo při pomyslení na ty kilometry. Ale duše dychtivě touží... Jdeme!

Začal jsem usilovně tahat za vodítko. Ženu. Táhnou. Těším se. Najednou zapomínám na svůj věk. Jsem znovu mladý až štěněcí. Panička mě několikrát napomíná a říká: „Lucky, pomalu.“ Neslyším. Něco sykne a raději mě pustí z vodítka. V tu stejnou chvíli už naše tlapky opouštějí civilizaci. Louky, lesy, božský klid, andělská příroda, okouzující výhledy. V lesích skáču jako koza, chtěl jsem říct, jako kamzík... na loukách válím své tělo. Občas zapózuji na fotku, aby se neřeklo. Nic mi nechybí. I déšť se usmál nad mou veselostí a ustal. Potkali jsme koně, tyto zvířata už znám, vídávám je často, ale tady byli i nějakí pidi koně... rozhoduji se, jestli pak je půjdu omrknout zblízka. Ale ten jeden běloch, asi hlídač stáda, stažené uši dozadu a pohled říkající, „přiblíž se a zaběháme si ohradou.“ Jeli-kož v tlapkách jsem měl tou dobou už otisklý nějaký ten kus cesty. Riskovat, že mě běloch doběhne? Že mě kousne? Ne! Poslal jsem mu odpověď. „Nechci problémy, odcházím.“ Pomalu jsem tedy začal couvat z ohrady s modlitbou, aby zůstal zdejší bílý drsný ochránce stádá na svém místě. Až z rozhovoru mých lidí pochopím, že ti malí byly jejich děti... koňátka.

Ve vesnici Žim míváme pro změnu, místního bachaře. Byl jím malý, ale hrdý psík, rasa neznámá. Šel příkrčený zezadu. Sebevědomí mu nechybí. Všichni jsme se na něj otočili tváří v tvář, když v tom hrdina stáhnul ocas a mizel v dáli. Asi ucítil ten odér jenž nás provázel, neboť nikdo po pár hodinách chůze na slunci nevóní po fialkách.

Konečně po tolika krocích se před námi odkryla. Ano ona.

KRÁLOVNA STŘEDOHORÍ ... Ukázala se nám v celé kráse a mé srdce poskočilo radostí. Hurá...

Po krátké chvilce přišlo stoupání. To mám také moc rád. Velmi rád zdolávám kopce. Jsem kopcomil. Cestu na vrchol si řádně užíváme. Já osobně zkoumám pohledem místa lesní, nosem čmuchám vůně přírody i tvorů, kteří proběhli před námi. A ouškama hlídám zvuky zvířátek, nepřeberné množství ptáčků, ale především táhnu směrem k nebi.

Spousta turistů už byla na Milešovce, když tam spočinuly i naše tlapky. Chtěli jsme nocovat v místní nocležně. Která je opravdu šikovná. Nezbyvá nám tedy než postavit si vlastní obývací. Páni... ten se mým lidem opravdu povedl. Postavili to nejútulnější spaní. Spaní připraveno. Pak už tedy zbývá jen rozdělat oheň a začít si užívat pravé trampské flákání...

Jo a buřty. Ty jsme s sebou také měli. Počkat, buřty byly čtyři. Nějak mi ty počty nesedí. Jeden já, jeden panička a jeden páníček a jeden?... Lucky bude mít dva? Asi za odměnku.

Panička začala buřty nakrajoval... a v tu chvíli projede rošťácká myšlenka. Provedu nadlidský výkon. Vymrštím své tělo ze země. Skočím. Chramstnu. Polknu... Panička ustrnula. Kouká na mě s otevřenou pusou. Páníček po mě skočil ve snaze zachránit buřta, ale marně... spolkl jsem ho celý bez zaváhání. Nastala chvilka ticha. Všichni na sebe koukáme. Smích. Opravdový, hluboký, srdečný smích se ještě chvíli táhl zdejším prostorem. Až někteří z turistů jej zachytili a též se poušmáli, aniž by věděli, co vlastně onen veselý záchvat způsobilo. No pravdou je, že jsem neměl ani výčitky svědomí, když jsem všechny tak pěkně pobavil. Skoro mě napadlo sníst ještě jednoho, ale to už by nebyla taková sranda. Když jsem všichni naplnili svá břicha. Sedli jsme si k ohni a dlouho do noci jen tak mlčky seděli. Byla to kouzelná chvilka.